

Flacăra Credinței

Revista parohiei "Nașterea Maicii Domnului" din Lucerna - Horw

Apare cu binecuvântarea Înalț Prea Sfințitului Părinte Arhiepiscop și Mitropolit Iosif al Europei Occidentale și Meridionale

Decembrie 2017
Anul X - Nr. 24

Nașterea Domnului - icoană pe sticlă, Carmen Indergand Bira

Sumar:

- Pastorală la Nașterea Domnului, *Mitropolitul Iosif*
- Povestea regelui iubitor, *Pr. Dan Moldovan*
- În vizită la Sfântul Grigorie Decapolitul, *Carmen Indergand Bira*
- Drum bun, Cantores!, *Simona Elena Zsold*
- La week-end-ul duhovnicesc de la Berna
- Prietenie, *Irina Poloni*
- Cronica parohiei
- Program Liturgic

HRISTOS – PACEA NOASTRĂ

Scrisoare Pastorală la Nașterea Domnului către tot clerul, cinul monahal și poporul drept slăvitor din Întreaga Arhiepiscopie

„Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pe pământ pace,
întru oameni bunăvoire.” (Lc 2,14)

Iubiți frați și surori întru Domnul,
Ne bucurăm astăzi de marele Praznic al Nașterii Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos. Ne-am pregătit 40 de zile pentru aceasta, încercând să ne apropiem cât mai mult cu inima de taina Întrupării Fiului lui Dumnezeu, pentru a-L putea primi fiecare dintre noi în viața și în inimile noastre.

În jurul nostru și în lumea întreagă, auzim astăzi – prin intermediul mijloacelor de comunicare atât de prezente în viața de zi cu zi – de războaie și de conflicte, la toate nivelurile vieții umane. Fie între țări, fie între grupuri, fie între vecini, fie în familii, fie între soți, fie între frați, fie între părinți și copii, fie în adâncul sufletului nostru, la toate nivelurile și în toate aspectele

vieții umane războiul sau conflictul sunt prezente.

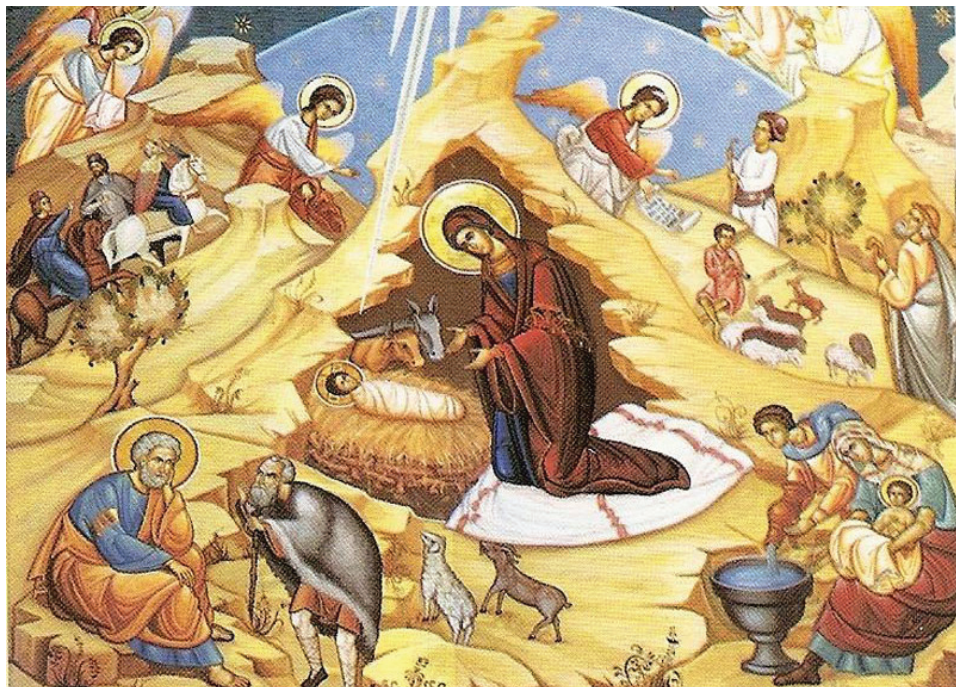
Deja la ușa peșterii în care se naștea Hristos Pruncul, slava lui Dumnezeu cântată în ceruri de îngeri, vestește și pe pământ pacea, care este împărtășită lumii de Pruncul Sfânt din Betleem. El, Pruncul, este recunoscut și arătat lumii ca «Domn al păcii», văzut mai înainte de prorocul Isaia: «Căci Prunc S-a născut nouă, un Fiu S-a dat nouă, a Cărui stăpânire e pe umărul Lui și se cheamă numele Lui: Înger de mare sfat, Sfetnic minunat, Dumnezeu tare, biruitor, Domn al păcii...» (Is. 9, 5).

Iubiți credincioși,

Hristos S-a întrupat pentru a ne împăca cu Tatăl ceresc, pentru a ne încredința de iubirea Tatălui și că prin El, prin Hristos «...avem pace cu Dumnezeu...» cum ne spune și Sfântul Apostol Pavel (Rom. 5, 1). Se face asemenea nouă, Fiul, pentru a împăca Cerul și pământul despărțite de păcatul strămoșesc și a dăruia pace în sufletele tuturor oamenilor de bunăvoință, pentru a împărăți El Însuși în inimile smerite, care se știu sărace fără lumina și prezența lui Dumnezeu, fără pacea Lui. "Pacea Mea dau vouă, pacea Mea las vouă." (In. 14, 27) Pacea este darul lui Hristos, – pentru ca noi înșine să fim oameni ai păcii – fericind făcătorii de pace și numindu-i fii ai lui

Dumnezeu. (cf Mt. 5, 9) Pacea dintre oameni și din lume se reface atunci când omul însuși, omul lăuntric, este în pace cu sine și cu Dumnezeu. De acolo pleacă războiul lumii, din inima omului. Neliniștea izvorâtă din invidie l-a îndemnat pe Cain să ucidă pe Abel, fratele lui. În inima lui, Cain nu era în pace cu Abel. Când nu suntem împăcați cu noi înșine, pierdem pacea și cu Dumnezeu și cu semenul nostru, precum Cain. Neîmpăcarea lui Cain ne stăpânește atunci când nu putem înțelege binele și accepta reușita fratelui nostru. Putem înțelege că lipsa păcii din suflet face că și bunăvoința – adică dorința de bine pentru celălalt – lipsește. Pacea este o stare de încredere profundă, de liniște adâncă a sufletului care se știe la adăpostul cel veșnic al lui Dumnezeu și că nimeni și nimic aici pe pământ nu îi poate face răul veșnic, decât cel care este direct implicat în viața lui, adică el însuși. Dar dacă suntem în pace cu Dumnezeu suntem și cu noi și nici o teamă nu mai poate stăpâni sufletul împăcat cu Dumnezeu. Zice Sfântul Ioan Gură de Aur: „... dacă vom fi războiți de întreaga lume, iar cu Dumnezeu suntem în pace, nu vom avea nici o vătămare.”

Dar oricât de binefăcătoare și ziditoare este pacea, oricât de frumoși și iubiți sunt făcătorii de pace, Dumnezeu nu ne obligă la pace. Ne în-

deamnă spre ea, dar nu ne-o impune. Însă atunci când am gustat din ea și înțelegem că este un dar al lui Dumnezeu pentru liniștea și bucuria noastră fără de care nu putem trăi, și că doar cel care Îl iubește pe Dumnezeu o poate înțelege și căuta, în ea găsindu-și bucuria și sensul vieții, atunci o căutăm cu toată puterea și dacă am primit-o o păstrăm ca pe un dar de mare preț, cu teama de a nu o pierde. Pentru că ea este cea care ne aduce zile bune, după spusa psalmistului: „Cine este omul cel ce voiește viața, care iubește să vadă zile bune? Oprește-ți limba de la rău și buzele tale să nu grăiască vicleșug.

Ferește-te de rău și fă bine, caută pacea și o urmează pe ea” (Ps. 33, 12-13). Pentru omul credincios – zice Sfântul Ioan Gură de Aur – „... pacea este mai de preț decât orice avere.”[2]

Iubiți frați și surori,

Toată viața noastră în Hristos și în Biserică este fundamentată pe împăcarea cu sine, cu aproapele și cu Dumnezeu. Nu ne putem apropia cu adevărat de Iisus Hristos, de Dumnezeul păcii, fără a fi în pace cu fratele nostru, ne spune Mântuitorul Însuși: «Deci, dacă îți vei aduce darul tău la altar și acolo îți vei aduce amin-

te că fratele tău are ceva împotriva ta, lasă darul tău acolo, înaintea altarului, și mergi întâi și împacă-te cu fratele tău și apoi, venind, adu darul tău.» (Mt. 5, 23-24)

Cu fratele nostru ne împăcăm ierându-l și cerându-i iertare. Cu Dumnezeu ne împăcăm cerându-I iertare și mărturisind păcatele noastre. Orice apropiere a noastră de Dumnezeu ne vindecă și ne dăruiește pacea, pe care dacă nu o avem, suntem obligați să o dobândim. Adică ceea ce este bolnav, Hristos vindecă, având voința noastră liberă lucrând împreună cu El. Aceasta spune Sfântul Ioan Gură de Aur că înseamnă cuvintele Mântuitorului: «Nu socotiți că am venit să aduc pace pe pământ; n-am venit să aduc pace, ci sabie» (Mt. 10, 34). «Pentru că – spune el – atunci mai cu seamă este pace, când se taie ce este bolnav, când e îndepărtat ceea ce dă naștere la răzvrătire... Și doctorul tot așa salvează restul trupului, când taie partea care nu se poate vindeca ...»[3]. Iar sabia care taie ceea ce este rău în sufletul nostru, păcatul, este harul Sfântului Duh, cel care ne vindecă și împacă cu Părintele ceresc, în Hristos. Iată cât de vindecătoare este pentru cel credincios mărturisirea păcatelor și iertarea

aproapelui, care ne aduc pacea în suflet și împăcarea cu Dumnezeu.

Iubiți frați și surori,

Să nu uităm în aceste zile de sărbătoare nici pe cei – de aproape sau de departe – care sunt în nevoi de tot felul.

Pe cei flămânzi și însetați, pe cei bolnavi și în suferințe de tot felul, să îi pomenim în rugăciunile noastre și să le dăruim din preamutul nostru, fie sufletesc, fie material. Să fim acolo unde trăim făcători de pace, pentru a plăcea lui Hristos Care ne-a împăcat cu Părintele ceresc, neuitând cuvintele prorocului Isaia, «cât de frumoase sunt pe munți picioarele trimisului care vestește pacea ...» (Is. 52, 7).

Vă doresc tuturor sărbătorile Nașterii și Botezului Domnului pline de bucurie și de lumină duhovnicească!

Anul Nou, 2017, să vă fie binecuvântat, plin de roade pentru viața veșnică!

Al dumneavoastră, de tot binele doritor și rugător către Domnul nostru Iisus Hristos,

† Mitropolitul Iosif

Povestea regelui iubitor

Haideți să facem o călătorie în timp, în vremea regilor. Undeva, într-un ținut minunat, trăia un rege care avea tot ceea își dorea: multă avere, mult pământ, slujitori credincioși – și totuși: era nefericit! De ce? Pentru că era îndrăgostit și simțea o distanță uriașă între el și femeie pe care o iubea. Femeia era săracă, fără pregătire intelectuală și fără origine nobilă. De ce o iubea, nu putea nici să explice, nici să înțeleagă. Pur și simplu o iubea.

Regele nostru era nefericit pentru că nu știa ce și cum să facă, să-și arate iubirea. Era nefericit pentru că nu putea să treacă peste prăpastia care îi despărțea. Sfetnicii lui vedeau aceasta zi de zi și se frământau și ei: cum să-l ajute pe rege. Și sfetnicii i-au recomandat regelui pur și simplu să îi ceară femeii să-i devină soție, că doar el era omul cel mai puternic al ținutului. Însă puterea, chiar și puterea nelimitată, nu poate să silească dragostea. Regele ar fi putut să o oblige să trăiască în palatul lui, însă nu-și dorea printr-un astfel de gest să o oblige ca iubirea să crească în inima ei. El își dorea ca ea să ajungă să-l iubească din libertatea inimii ei. Sfetnicii i-au propus regelui chiar să privească spre o altă femeie, din altă pătură socială, demnă pentru un rege. Însă regele nu poate și nu vrea aceasta!

Atunci sfetnicii regelui propun o nouă rezolvare: să transforme statutul femeii, printr-un decret regal. Regele mai trebuia doar să o copleșească cu cadouri scumpe și să o ridice la un rang nobil. Însă regele nostru reflectă situația din nou și spune: De unde voi putea ști dacă ea mă va iubi pe mine cu adevărat, sau doar pentru ceea ce îi dăruiesc? Va fi ea în stare să uite că eu sunt regele și ea o biată femeie?

Și uite așa regele nostru mai vede o singură posibilitate: el părăsește tronul, așează coroana regală deoparte și dezbracă de hainele regești. Se îmbracă cu haine simple, sărăcicioase și se mută într-o colibă sărăcicioasă, în apropierea satului unde trăia femeia iubită. Astfel regele își ia înfățișarea și stilul de viață a unui om simplu, de la țară. El devine la fel de sărac ca și femeia iubită și trăiește cu speranța ca într-o bună zi să cucerească inima iubitei sale, ca ea să se îndrăgostească de el cu inima liberă, fără nici o constrângere. Mă opresc aici cu povestea și vă invit să lăsăm finalul acesteia deschis.

Ce iubire curată, ce iubire frumoasă ne arată acest rege! Eu cred că în această povestioară se ascunde misterul întrupării Fiului lui Dumnezeu pe pământ. Mântuitorul Iisus Hristos a părăsit tronul slavei, ca să trăiască aici, cu noi, ca om. El a trăit urcușuri și coborâșuri, ca orice om. Și chiar

a murit pentru noi, pentru ca noi să înțelegem, cât de mult ne iubește Dumnezeu.

„Ci S-a deșertat pe Sine, chip de rob luând, făcându-Se asemenea oamenilor, și la înfățișare aflându-Se ca un om, S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-Se până la moarte, și încă moarte pe cruce. Pentru aceea, și Dumnezeu L-a preainălțat și I-a dăruit Lui nume, care este mai presus de orice nume; Ca întru numele lui Iisus tot genunchiul să se plece, al celor cerești și al celor pământești și al celor de dedesubt. Și să mărturisească toată limba că Domn este Iisus Hristos, întru slava lui Dumnezeu-Tatăl.“ (Filipeni 2, 7-10).

Să aveți sărbători binecuvântate, în dragostea lui Dumnezeu Tatăl!

Părintele Dan

Sfântul Grigorie Decapolitul

Mănăstirea Bistrița, județul Vâlcea

La mănăstirea Bistrița din județul Vâlcea se află moaștele Sfântului Grigorie Decapolitul. Alături de Sfântul Dimitrie Basarabov de la Patriarhia din București și de Sfânta Cuvioasă Paraschiva de la Episcopia din Iași

este un Sfânt care își are întreg corpul laolaltă, sub forma Moaștelor întregi, într-un locaș din România.

Moaștele Sfântului Grigorie Decapolitul motivează foarte mulți credincioși din România și din țările apropiate pentru a vizita mănăstirea Bistrița. Pelerinajele au loc pe timpul verii și de Hramurile mănăstirii care sunt: Adormirea Maicii Domnului și Praznicul Sfântului Grigorie Decapolitul, care se sărbătorește pe 22 noiembrie, o zi după Intrarea în Biserica a Maicii Domnului.

În cadrul mănăstirii sunt camere pe care pelerinii le pot închiria. Camerele sunt foarte curate și frumos mobilate. Masa se poate lua în incinta mănăstirii. Bineînțeles la masa sunt respectate zilele de post; în mănăstire nu se mănâncă carne.

Mănăstirea Bistrița Vâlcea se află la poalele muntelui iar aproape de intrarea în mănăstire încep Cheile Bistriței. Cheile Bistriței sunt un monument al naturii de o frumusețe deosebită și fac parte din Rezervația Naturală Buila-Vânturarița.

Acum 20 de ani am fost pentru prima dată la Hramul Sfântului Grigorie Decapolitul. Ne-a luat o prietenă care s-a născut într-un sat din apropiere.

A fost la sfârșitul lunii noiembrie și în timpul slujbei a început să ningă. După slujbă, ne bucurăm de masa bună și de post care ne-o oferă mai-

cile și ne gândim că cei 8 km care ne despărțeau de locuința prietenei trebuie să-i facem pe jos. Norocul nostru: un autocar cu pelerini se oferă să ne transporte și pe noi. Și cum pelerinii au în plan să viziteze Mănăstirea „Horezu“ și să facă un parastas la mănăstirea „Dintr-un Lemn“, ne întrebăm dacă vrem să facem tot traseul împreună cu ei. Noi, amatori de aventuri, răspundem bucuroși că-i însoțim. Ne minunăm de frumusețea picturii murale de la „Horezu“ și ne îndreptăm către mănăstirea „Dintr-un Lemn“. Între timp s-a întunecat. Și ninge. Ninge cu fulgi mari.

Mănăstirea „Dintr-un Lemn“ la ceas de seară, pe timp de iarnă, cu lumina tainică a lumânărilor – ferme-

cător. O atmosferă vrednică de povestirile lui Sadoveanu.

Numai că creștinii noștri se întind cu parastasul, căci bineînțeles înainte de parastas se face vecernia. Rugăciunile durează, durează și afară e întuneric, ninge și noi știm ca va trebui să mergem și pe jos până la casa prietenei noastre. În autocar asteapta un prieten de-al nostru care nu se simte bine, probleme cu rinichii. Noi ne bucuram de bucatele de la parastas și încercăm să nu ne facem griji.

Cam pe la ora 20:30 plecăm de la mănăstire. Autocarul ne mai duce cam 15 minute, ne lasă la strada principală și după aceea mergem pe jos. Pentru că eram 10 persoane nu puteam spera că ne ia o mașină. Și oricum

pe ninsoare nu circulă aproape nici o mașină. Am vorbit, am cântat colinde și ne-am bucurat de aventura noastră în județul Vâlcea. La un moment dat, trece o mașină. Prietenul nostru care nu putea prea bine să savureze aventura se urcă în masina. Noi batem drumul pe jos până la Tomșani.

În vara anului 2016 am fost din nou la mănăstirea Bistrița, la Sfântul Grigorie Decapolitul. De data aceasta împreună cu familia mea. M-am întrebat cum o să fie pentru ai mei copii și soț, să locuiască în mănăstire pentru mai multe zile. Atmosfera a fost așa de pașnică iar maicile foarte ospitaliere. Ne-am simțit foarte bine și am putut fi aproape de Moaștele Sfântului Grigorie Decapolitul, Sfânt Taumaturg – vindecător de boli.

Acum drumurile noastre în România trec de fiecare dată pe la Sfântul Grigorie. În vara acestui an am fost din nou. Lângă moaștele Sfântului Grigorie putem să ne reculegem și să căpătăm forțe noi pentru un nou an de muncă în... Luzern.

Sfinte Grigorie Decapolitul, mulțumim pentru binele pe care îl reverși asupra noastră și te rugăm, roagă-te lui Dumnezeu pentru liniștea sufletelor noastre. Amin!

Carmen Indergand Bira, *Luzern*

Drum bun, Cantores!

Ne-ați adus bucurie în inimi și pace divină atunci când, cu glasurile voastre minunate, ne-ați ridicat la Cer!

Ați venit din nou la noi, tot tineri, tot frumoși, tot talentați și tot minunați!

Ca de obicei ne-ați încântat și ne-ați adus spiritul Crăciunului nouă, celor care suntem atât de departe de țara și de tradițiile noastre românești de care nu am uitat încă (...).

Dar mai frumoase și mai minunate decât toate (...) sunt colindele.

Ele ne vestesc minunea Nașterii Domnului prin glasuri curate de copii nevinovați care umblă din casă în casă să ne aducă marea bucurie. Umblă cu vrednicie prin nămeții de zăpadă cu nasurile, mâinile și picioarele înghețate ca, pentru strădania lor de mesageri, să primească drept răsplată covrigii, colăceii și nucile pe care gospodinele le coc tocmai pentru a-i răsplăti cum se cuvine pe colindători și pe care aceștia le strâng în trăistuțele atârinate de gât. Cu speranța că vor căpăta și ceva bănuți lucitori, se străduiesc să cânte cât mai tare și mai frumos, alegându-și cu grijă însoțitorii dintre cei care știu colinde frumoase.

De la sărbătorile de iarnă nu lipsesc nici biciul cu pocnetul tăios, buha-

iu care tras de coada din păr de cal mugește cu râvnă și clopoței care, cu clinchetul lor delicat adaugă un farmec aparte urărilor din ajutorul anului nou, când copii umblă cu plugușorul.

Gerul iernii și zăpada strălucind în razele lunii, adăugă farmec și mister, Crăciunului și anului nou.

Îmi amintesc de copii cu săniuțe alergând veseli spre derdeluș de unde se avântau la vale cu chiote și râsete de clopoței, sănii trase de cai cu zurgălăi, plimbând oameni fericiți, infoliți și ascunși sub pături și blănuri călduroase, copaci cu promoroacă, lacuri înghețate, crivățul suflând cu tărie și zgomot de vijelie, coșuri fumegând pe acoperișurile albe și soba duduind și împrăștiind căldura binefăcătoare în casele adormite, aproape îngropate în zăpadă. Cald și liniștitor mă primea patul din iatac de lângă sobă, unde se sfârșeau pâlând ultimele lemne puse pe foc, să țină de cald până dimineată în zori când, cu grijile de peste zi, bunicii se trezeau și puneau câteva vreascuri pe foc ca să încălzească din nou iatacul pentru mine, care dormeam până târziu.

Exact ca în poveștile lui Ion Creangă. Așa era când eram eu copil. Îmi amintesc de parcă a fost ieri.

Dumnezeu să-i ierte și să-i odihnească în pace pe bunicii mei că au adormit pentru vecie, dar amintirea lor încă o port vie, ascunsă adânc un-

deva, într-un colț de inimă, ca să nu pierd cumva binele care mă înconjură de fiecare dată când mergeam la ei.

Toate acestea, încă reprezintă pentru mine Crăciunul care ne aduce vestea Nașterii Domnului nostru Iisus Hristos în ieslea cea săracă.

Nu am cuvinte de mulțumire pentru tot ceea ce voi, corul Cantores Amicitiae, ne-ați adus din nou în mica noastră biserică ortodoxă din Horw.

Ca de fiecare dată voi, copiii talentați și minunați, ne-ați adus aminte ce înseamnă de fapt să aștepți Crăciunul.

Ce înseamnă cu adevărat să simți Crăciunul și să fii martor peste timp la Nașterea Lui, a Celui care a venit în lume pentru mântuirea noastră, a tuturor.

Glasurile voastre ne-au înflorat, ne-au făcut să lăcrimăm de emoție și ne-au readus credința, poate uneori pierdută în noianul luptelor vieții multoase de zi cu zi.

Domnul să călătorească cu voi în toate drumurile voastre și să vă dea sănătate și putere ca să ne aduceți mereu bucurie și speranța rugăciunii ascultate. Să vă ocrotească și să vă rezerve un viitor frumos, luminos și plin de bucurii.

Nici nu ați plecat bine și ne este dor de voi.

Vă așteptăm cu drag să mai veniți pe la noi să ne aduceți tinerețe fără bătrânețe și clipe de neuitat.

Drum bun, Cantores, spre locurile minunate unde vă duceți să aduceți bucurie și vă rugăm, nu ne uitați!

Drum bun spre casă! Să ajungeți sănătoși la cei pe care îi iubiți, care vă iubesc și vă așteaptă cu nerăbdare.

Mulțumim domnului profesor Nicolae Gâscă care vă pregătește și vă modelează ca să ne încântați pe noi cu glasurile voastre minunate, vă mulțumim vouă, coriștilor, care vă străduiți să fiți mereu mai buni ca să aduceți lumii bucurie și nu în ultimul rând, mulțumim celor care v-au purtat prin lume în siguranță, cu grijă și răspundere, întorcându-vă cu bine acasă, acolo unde pâinea este mai bună și vinul veseleşte și bucură inimile tuturor.

Mulțumim pentru tot!

Și, cum Cantoriștilor le stă bine cu drumul, vă cântăm:

*Hit the road, Jack,
But please come back, come back,
come back!*

*Hit the road Jack,
But always please, come back!*

Hallelujah!!

Simona Elena Zsold, *Kriens*

Week-end Duhovnicesc 2017

Între 13-15 octombrie 2017 a avut loc un eveniment foarte interesant pentru cei prezenți - week-end-ul duhovnicesc organizat la Berna de Pr. Laurentiu Precup, de la Parohia Sf. Mare Mucenic Gheorghe.

În acest an a fost invitat Părintele Petru Moga, de la parohia Sfântul. Nicolae din Câmpina, care a discutat cu credincioșii despre «Ce înseamnă să fii creștin autentic» și a răspuns la întrebări despre viața creștină.

Părintele Moga a captat atenția celor prezenți și a subliniat că în Ortodoxie, creștinul și divinitatea nu se află în planuri separate, ca în celelalte religii. Și asta pentru simplul motiv că Dumnezeu se află mereu alături de noi – El face gestul de a se aproia de noi chiar înainte de a ne îndrepta noi spre El.

Hristos s-a întrupat ca om, a trăit ca om, a respectat timpul și tradițiile ca om - a experimentat viața ca om și și-a păstrat umanitatea când s-a mutat la Dumnezeu. Hristos e așadar un model de drum către Dumnezeu...

Capacitatea de rugăciune și de apropiere a creștinului de Dumnezeu trebuie confirmată printr-o întrupare, printr-un rod în lumea reală, pământescă: muncă, familie, etc...

Acțiunea este un turnesol imbatabil al credinței, zicea părintele Moga, este întruparea credinței în plan real.

Miza vieții creștinului este să fie în legătură cu Domnul Hristos. Însă nu singur, ci în comunitate, în parohie, în Biserică.

Sfatul părintelui Moga e să citim în fiecare zi câte un fragment din Sfânta Scriptură. Nu trebuie să căutăm să înțelegem în amănunt totul, ci să lășăm Cuvântul să lucreze în noi – roadele se vor culege la timpul potrivit. Cititul zilnic din Sfânta Scriptură e asemuit de părintele cu sulitele Sfântului Gheorghe trimise în adâncul sufletului să lupte cu șerpii ascunși acolo.

Părintele a mai insistat asupra simbolisticii icoanei, care ne ajută să fim contemporani cu minunile și cu realitatea Învierii.

În timp ce părinții erau absorbiți de cuvintele părintelui Moga, sub îndrumarea doamnei Ruxandra, copiii au participat la un curs de pictură de icoane. În cadrul acestui curs, ei lucrat fiecare câte o icoană. La final, acestea au fost sfințite și luate acasă cu mândrie.

Iar noi am pornit înapoi spre casă încărcăți de bucurie duhovnicească, cu mângâierea Duhului în noi.

a consemnat,

Ana-Maria Chițu, *Luzern*

Prietenie

Când dup-un drum, prea ocupat ,
Te-ntorci pustiu, înfrigerat,
De prea mult mers,
Prea mult umblat,
Sau obosit și consumat,
Dac-un prieten îți găsești
Un mare norocos îți ești.
E lucrul poate cel mai bun,
Când poți să stai și să vorbești,
Așa cum simți, cum te-ndoiești,
Cum nu-nțelegi, cum te-amăgești,
De ce ți-e dor, ce îți dorești,
Ce nu prea spui din ce gândești,
Pe cine-ai vrea să întâlnești,
Și cât de-adevărat zâmbești.
Chiar dacă spațiul vă desparte
Și timpul nu-i de-a voastră parte,
Mereu, oricând vă întâlniți,
Copii adulți vă regăsiți.
E o magie neștiută,
A celor care se-nțeleg,
În limba doar de ei știută,
În felul lor în care cred.
Aceluia ce ți-e prieten
Nu ai prea mult de explicat,
E suficient că te ascultă,
Chiar dacă nu îți dă un sfat.
Tu știi c-așa e ca să fie,
Să-ți fie voce și ecou,
Să-ți fie cântec când ți-e bine
Și mai ales când îți e rău.
În gând și peste munți și ape
Peste zăpezi și primăveri,
Acel îndepărtat prieten
Ți-e bogăție în tăcere.

Irina Poloni, *Luzern*

Cronica parohiei

Taina Sf. Botez s-a oficiat pe data de 10 septembrie pentru Dumitru Elionai, fiul lui Dumitru și al Dianeii, având ca nașă pe Carmen.

Taina Sf. Botez s-a oficiat pe data de 10 septembrie pentru Isuri-Magdalenă, fiica Corinei și a lui Bosiri, având ca nași pe Ana Maria și Dragoș.

Taina Sf. Botez s-a oficiat pe data de 17 septembrie pentru Ana Maria, fiica Florentinei și a lui Constantin, având ca nași pe Alina și Bela.

Pe data de 9 Septembrie, cu ocazia sărbătoririi hramului parohiei noastre, în capela Steinmattli a avut loc vernisajul expoziției de pictură și icoane pe sticlă a doamnei Carmen Indergand-Bira. Expoziția s-a prelungit până a doua zi, 10 Septembrie.

Hramul parohiei s-a ținut pe data de 9 septembrie 2017. Alături de PS Marc Nemțeanul, la oficierea Sfintei

Liturghii au participat preoți de la cea mai mare parte din parohiile din Elveția:

Pr. Ioan-Mircea Ianculescu - Fribourg

Pr. Laurențiu Precup - Berna

Pr. Marius Manea - Neuchâtel

Pr. Daniel Schmid - Saviese-Sion

Pr. Sofronie - Mânăstirea Acoperământul Maicii Domnului

Pr. Romică Enoiu - Zurich

Pr. Stoian Arun Sebastian - Winterthur

Pr. Bogdan Mereu - parohia Chur

Pr. Dan Moldovan - Lucerna.

A fost o mare bucurie să îi avem oaspeți și le mulțumim tuturor pentru efortul făcut de a veni tocmai la Lucerna pentru a participa la al 10-lea Hram al parohiei noastre.

În încheiere s-a organizat o agapă în sala de mese a Hochschule Technik und Architektur, în Horw.

Pe data de 9 decembrie am avut ca oaspeți și colindători pe vechii prieteni ai parohiei noastre, Corala Cantores Amicitiae din Iași. Mulțumiri lui Joe și Simonei pentru că au făcut ca cei care ne-au colindat să se simtă ca acasă în toate cele 3 zile în care au fost oaspeți în Horw.

Program Liturgic de Crăciun și Anul Nou

Sâmbătă, 23 Decembrie

19:30 - Vecernia, Taina Spovedaniei

Duminică, 24 Decembrie

9:45 - Utrenia

10:30 - Sfânta Liturghie

19:30 - Vecernia Nașterii Domnului,
Colinde, Taina Spovedaniei

Luni, 25 Decembrie Nașterea Domnului

9:45 - Utrenia

10:30 - Sfânta Liturghie a Nașterii
Domnului

Marti, 26 Decembrie

9:45 - Utrenia

10:30 - Sfânta Liturghie

Sâmbătă, 30 Decembrie

19:30 - Vecernia

Duminică, 31 Decembrie

9:45 - Utrenia

10:30 - Sfânta Liturghie, Te Deum

Luni, 1 Ianuarie

11:00 - Sfânta Liturghie / Acatistul
Sf. Vasile cel Mare, Te Deum

Sâmbătă, 6 Ianuarie, Botezul Domnului

9:45 - Utrenia

10:30 - Sfânta Liturghie și
Agheazma Mare

Duminică, 7 Ianuarie

9:30 - Utrenia

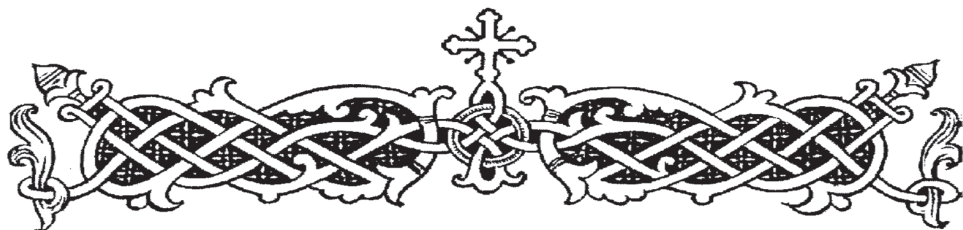
10:30 - Sfânta Liturghie

Luna Ianuarie

Binecuvântarea casei cu Agheazma Mare - cei care doresc binecuvântarea de început de an, vă rugăm să vorbiți cât mai curând cu Părintele Dan pentru a vă putea programa.

Parohia ortodoxă „Nașterea Maicii Domnului”

Pr. Dan Moldovan
Tel.: 076 332 82 79

Adresa poștală:
Postfach 14219, 6000 Luzern 14

Locul de rugăciune:
Capela „Steinmattli”
Bodenmattstrasse 2, 6048 Horw, Luzern
(intersecția Bodenmattstrasse cu Grisigenstrasse)
Coordonate GPS: 47.014260 N, 8.301935 E

Programul slujbelor:

Sâmbăta
19:30 - Vecernia

Duminica
09:30 - Utrenia
10:15 - Sfânta Liturghie

Programul actualizat al slujbelor pentru sărbătorile din timpul săptămânii
este anunțat la biserică și pe site-ul parohiei:

www.biserica-luzern.ch

<https://www.facebook.com/bisericaortodoxalucerna/>

Așteptăm impresiile dumneavoastră și materialele pe care le doriți publicate în revistă
prin e-mail: biserica.luzern@gmail.com

Dorim să mulțumim pe această cale tuturor celor care sprijină în mod constant Biserica și în mod special parohia noastră. Ajutorul benevol și susținerea dumneavoastră voluntară sunt o contribuție enormă pentru întărirea vieții comunitare la Lucerna precum și pentru continuitatea rugăciunilor comunitare care se săvârșesc. Nu numai noi profităm de aceasta, ci și generațiile care ne vor urma nouă. Este păcat să ne privim atât pe noi înșine cât și pe copiii noștri de un drept elementar: acela de a cunoaște și trăi autentic credința și spiritualitatea propriului neam. Să binecuvinteze Dumnezeu toată jertfa făcută cu dragoste!

Ajutorul dumneavoastră pentru susținerea parohiei:

Rum. Orth. Kirchgemeinde
Zentralschweiz
Postfach 14219
6000 Luzern 14

IBAN: CH51 0077 8010 0658 2950 4